

מ"ת 6069/12/17 - מדינת ישראל נגד ראיד עווידה

13 דצמבר 2017

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
מ"ת 6069-12-17 מדינת ישראל נ' עווידה(עיר)
6067-12-17
מספר פל"א 545541/2017

לפני כבוד השופטת רות וקסמן
המבקשת מדינת ישראל

נגד
המשיב ראיד עווידה (עציר)

נוכחים

ב"כ המבקשת עו"ד פרץ מימון

ב"כ המשיב עו"ד זיו - מינוי סנ"צ

המשיב הובא על ידי שב"ס

ב"כ המשיב

לשאלת בית המשפט האם הובאו מפקחים אני משיב אין לי מפקחים.

אני מציע מעצר בית מלא ללא פיקוח אנושי או כל תנאי אחר שבית משפט יקבע.

מבקש לטעון לגבי המסוכנות.

לאחר שאני מבין מבית משפט כי קיימות ראיות לכאורה בתיק, לציין כי עדיין לא ניתן להתעלם מהעובדה ואין מחלוקת כי המשיב קיבל ומחזיק ברישיון נהיגה כדיון. מה שמשליך באופן ישיר גם על רמת המסוכנות. להבדיל ממי שנהג בזמן פסילה ביודעין ומבלי שקיבל מהרשות המינהלית רישיון או אישור לנהוג לכן אני סבור ובהתאם לפסיקה שהוגשה בדיון קודם כי המסוכנות היא ברמה נמוכה מאוד וזאת לאור כך שמחזיק ברישיון נהיגה כדיון וניתן להסתפק בחלופת מעצר או כל חלופה שבית משפט ימצא לנכון אף ללא מפקחים.

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו וזאת על פי סעיף 21(א) לחוק סדר הדין הפלילי עמוד 1

(סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996.

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות כדלקמן:

נהיגה בזמן פסילה - עבירה על סעיף 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961.

נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע משנת 1999 - עבירה על סעיף 10א לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961.

נהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף - עבירה על סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל - 1970.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 19.9.16 נשפט המשיב בבית משפט השלום - כפר סבא בתיק ת"פ 26870-11-15 ונידון בנוכחותו בין היתר, לפסילה בפועל למשך 32 חודשים, אשר תחל מיום שחרורו ממאסר - 13.8.17.

נטען כי בתאריך 10.12.17 בשעה 15:10 לערך, נהג המשיב ברכב פרטי מסוג פולקסווגן מ.ר. 3967007 בנתניה, רח' ארלזורוב מכיוון דרום לכיוון צפון.

המשיב מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1994 ולחובתו 32 הרשעות קודמות בתעבורה, ביניהן הרשעות חוזרות בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הרשעות חוזרות בעבירה של נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע, רישיון רכב שפקע, נהיגה ברכב שניתנה עליו הודעת איסור שימוש, עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף וכו'.

למשיב עבר פלילי בגין הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שימוש בכוח למניעת מעצר, הסעת תושב זר, פריצה, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה ועוד.

לטענת המבקשת קיים סיכון מנהיגתו של המשיב וחשש סביר כי שחרורו של המשיב או אי מעצרו יסכן את בטחון הציבור והמשתמשים בדרך, שכן גם מאסר על תנאי בן 5 חודשים מתיק ת"פ 26870-11-15 לא הרתיעו מלשוב ולנהוג לכאורה.

ראיות לכאורה

ב"כ המשיב טוען כנגד הראיות. הסנגור הודה לאחר מתן החלטת ביניים כי המשיב נהג וכן כי נפסל ל-32 חודשים בנוכחותו ובנוכחות בא כוחו, אך לטענתו לאחר מתן גזר הדין המשיב פנה למשרד הרישוי שהיא הרשות המינהלית המוסמכת להנפקת רישיון נהיגה ולחישובי פסילה ובקש לחדש את רישיון הרכב ולבחון את סטטוס רישיון הנהיגה. לטענתו הפקידה במשרד הרישוי בדקה הסטטוס של רישיון הנהיגה וציינה כי אין לחובתו פסילות והוא רשאי לקבל רישיון נהיגה חדש שניתן לו.

המשיב הציג את רישיון הנהיגה והוא נמצא בתיק החקירה. לפיכך טוען הסנגור שקיים כרסום ממשי בראיות ויש לשחרר את המשיב או לשחררו לחלופת מעצר.

כמו כן טוען ב"כ המשיב כי לא הומצא תע"צ משרד הרישוי להוכחת פקיעת רישיון הנהיגה והמשיב אף לא נחקר על כך.

לאחר שעיינתי בתיק החקירה מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב. המשיב נכח בדיון בתיק ת"פ 26870-11-15 עת נגזר דינו והושתו עליו בין היתר 32 חודשי פסילה. הוא היה מיוצג על ידי סנגור עו"ד דורון לוי, הודה כי נהג ברכב ואף קיים מזכר מאת שוטר בשם משה אברמוב לפיו זיהה את המשיב נוהג ברכב נשוא כתב האישום, כאשר מצוין שמו של המשיב ותעודת זהות שלו בכותרת המזכר, כמו כן קיים דוח פעולה מס' 159 ועוד.

על פי עפ"ת (נצ') 15337-04-15 מ"י נ' **סעד** נקבע "המחוקק הטיל חובה פוזיטיבית, אקטיבית, על מי שנפסל להודיע למשרד הרישוי את דבר קיום הפסילה. המחוקק לא סמך... שמערכות... משרד התחבורה ומערכת בתי המשפט תהיינה מסונכרנות ומשולבות וכי המידע מצינור אחד עובר ישירות לצינור השני. מכאן... קבע המחוקק... "חובת ידוע" אשר הוטלה על כתפי הנהג הפסול להודיע למשרד הרישוי את דבר פסילתו... נקבע מפורשות כי ככל שהוצא רישיון נהיגה תוך העלמת הפסילה הינו בטל, דהיינו היה כלא היה..." (ההדגשה שלי - ר.ו.).

כמו כן יפים בהקשר זה הדברים האמורים בפסק דין עפ"ג (ת"א) 7735/09 **יניב יהודה** נ' מ"י "...בעת בקשה לקבלת רישיון נהיגה או לחידושו, מוטלת על שכמו של המבקש וכזה הוא המערער, החובה להודיע לרשות הרישוי על הפסילה שהושתה עליו, ולא להיפך. מי שלא נוהג כך, לא רק שאינו רשאי לטעון כי הוטעה על ידי משרד הרישוי, אלא שבהמנעותו הוא מבצע עבירה. לשון אחר, נוכח החובה המוטלת על המערער... אין הוא רשאי להנות או להבנות מטעות של רשות הרישוי שהנפיקה לו רישיון זמני בעוד הפסילה בתוקף ולהסתמך על טעות זו". (ההדגשה שלי - ר.ו.).

ראה עפ"ת (מרכז) 27885-04-11 **פריח גאנם** נ' מ"י "...לא רק זאת, אלא שאפילו טעה משרד הרישוי ומצא להנפיק רישיון נהיגה טרם חלוף מועד תקופת הפסילה, הרי שהיתה זו חובתו של המערער... להודיע למשרד הרישוי על טעות שנפלה אצל משרד הרישוי, שכן טרם הגיע לקיצה תקופת הפסילה ומי שלא נוהג כך, לא רק שלא תעמוד לו הטענה כי הוטעה על ידי משרד הרישוי, אלא שהמנעותו מלהודיע למשרד הרישוי... מהווה עבירה". (ההדגשה שלי - ר.ו.).

למעלה מן הצורך ראה בעפ"ג **יניב יהודה הנ"ל**, במסגרתו, בית המשפט דחה את הערעור וקבע, כי לא ניתן לטעון טענת טעות במצב דברים כאשר הטעות אינה כנה, וכאשר הנאשם חשד בקיומה ונטל סיכון. "עצימת עיניים" כמוה כמודעות ובכך מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לביסוס הרשעה בגין עבירה של נהיגה בפסילה ולשלילת ההגנה של "טעות במצב דברים".

המלומד, יעקב קדמי ז"ל, בספרו **סדר הדין בפלילים, חלק ראשון** עמ' 560, ציין כי כנות הטעות נבחנת במבחן הסבירות: "הלכה למעשה, משמשת הסבירות מבחן לכנות האמונה במצב הדברים המוטעה... גם אם הדין דורש כי הטעות תהא כנה וסבירה... יש בידי בית המשפט לשקול את סבירות הגרסה, כדי לבחון את אמינותה."

מהאמור עולה כי מקום בו הטעות אינה סבירה, ואינה מתיישבת עם שורת ההגיון, לא ניתן לבסס עליה את טענת ההגנה של טעות במצב דברים.

יודגש כי גם אם הפסילה תחושב כאן מיום מעצרו של המשיב עדיין פסול המשיב לנהוג גם היום.

לפיכך, חובה היתה על המשיב להודיע למשרד הרישוי אודות הפסילה עת בקש לקבל הרישוי. מעיון בחקירת המשיב במטרה המשיב טוען כי לא שמע השופט, וכי שכח את כל מה שעורך הדין הסביר לו ועל כך אין לו אלא לטעמי להלין על עצמו. אמירתו "...הלכתי להוציא רישיון נהיגה לרכב ואז שאלתי אותה מהו המצב של רישיון הנהיגה שלי והיא אמרה לי שיש לי רישיון נהיגה בתוקף ואני אמרתי לה שתוציא לי רישיון נהיגה..." וכשנשאל "האם אתה רוצה לומר עוד משהו?" ענה "לא". התנהלות זו של המשיב מצביעה על עצימת עיניים שכן הליכה במתווה אחר תחטיא את מטרת המחוקק.

לטעמי, ענייננו במשיב שפעל לכאורה מתוך מודעות למצב הקיים ולמעשה כלכל צעדיו בהתאם לצרכיו, באותו זמן נתון. היעלה על הדעת, כי מי שקיבל את רישונו תוך העלמת פסילה (שניתנה בנוכחותו) יוכל לבוא בשלב מאוחר יותר, לאחר קבלת הרישוי, ולטעון כי סבר שתקופת הפסילה תמה?!

באשר להחלטות שהומצאו על ידי ב"כ המשיב נראה כי יש לאבחן בנטל החובה, שכאן לטעמי מצוי

על כתפי המשיב ולא על כתפי המבקשת.

לאור האמור לעיל, חומר הראיות בתיק מצביע בשלב זה על פוטנציאל הרשעתי גולמי המאשש את

המסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה כי המשיב ביצע עבירה של נהיגה בפסילה בפעם **הרביעית**,

עבירה שבגינה מבוקש המעצר.

באוביטר יצויין, כי בשלב הדיון במעצר אין צורך כטענת ב"כ המשיב ב"דבר מה".

אכן קיימות שתי גישות מנוגדות אחת לשניה באשר לבדיקת התוספת, כבר בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים.

גישה אחת, דוגלת בגישה כי אין לבדוק את שאלת קיומה של תוספת (סיוע, חיזוק ודבר מה) ראה בש"פ 739/89 **עטאללה נ' מ"י** (לא פורסם); בש"פ 490/87 **שחאור ואח' נ' מ"י** (לא פורסם); שצוטטו בבש"פ 70/90 **מאיר צדוק נ' מ"י**, פד"י מד(1), 250.

לעומתה הגישה השניה, דוגלת בגישה כי יש לבדוק שאלת קיומו של סיוע בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים

(ראה ב"ש 276/86 מ"י נ' מוחמד סיידה ואח', פד"י מ(2) 161, ב"ש 824/86 אדרי נ' מ"י פד"י כח, 72).

באשר לקיומה של "תוספת" נותרה בעינה המחלוקת בין שתי אסכולות כאשר כך נראה ידה של זו הגורסת כי השלב לבדיקת קיומה של תוספת הינו שלב הכרעת הדין על העליונה ראה קדמי בספרו על סדר הדין בפלילים, עמ' 227.

כמו כן ייאמר כי, בשלב זה אכן אין תע"צ משרד הרישוי אך המעצר התבקש בעיקר בגין ביצוע עבירת נהיגה בפסילה בפעם הרביעית לכאורה, כך שהראיה בעניין זה אינה מהותית למעצר.

ייאמר כי ראוי היה לו המבקשת לו היתה טורחת ומביאה את אותו תע"צ שנרשם כי קיים בכתב האישום למועד המעצר וחבל כי אינו מצוי בתיק החקירה.

עילת מעצר

כאמור העבירות המיוחסות למשיב הינן נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון נהיגה תקף וכפועל יוצא ללא פוליסת ביטוח תקפה.

יש לבחון את מסוכנותו של המשיב, ובגדר בחינה זו יש לאזן בין שיקולי ההגנה על האינטרסים של הנהג/המשיב שלא לשהות במעצר לבין הצורך להגן על שלום הציבור מפני נהיגה המסכנת חיים. זאת, לצד העובדה כי על מסוכנותו של הנהג ניתן ללמוד בין היתר, מעברו התעבורתי ונסיבות האירוע הספיציפי גם יחד. ראה ע"פ 3883/04 אבו סיביה נ' מ"י פד"י נח(5), 481.

משיב הנוהג בזמן פסילה מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בדרך והתנהגותו מהווה זלזול בחוק. ראה רע"פ 3878/05 בננוזי נ' מ"י "נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לבטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט... בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומם של בני הציבור".

כנגד המשיב כאן תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה למשך 5 חודשים שהושת עליו בתיק בימ"ש שלום - כפר סבא בנוכחותו, ועל אף זאת נמצא נוהג לכאורה קצרות לאחר ששוחרר ממאסר.

המשיב היה מיוצג כאמור על ידי סגור בדיון בו נשמע גזר הדין ואף נכח בדיון זה, ידע על תקופת הפסילה שהושתה עליו למרות שבחקירה במשטרה מתחמק ועונה כי לא שמע השופט או שכח את שעורך הדין הסביר לו, טיעון שכאמור אינו עולה עם מידת ההגיון והסבירות.

זאת ועוד, למשיב עבר תעבורתי כבד, לחובתו 32 הרשעות קודמות בתעבורה, ביניהן הרשעות חוזרות בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, הרשעות חוזרות בעבירה של נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע, רישיון רכב שפקע, נהיגה ברכב שניתנה

עליו הודעת איסור שימוש, עקיפה תוך חציית קו הפרדה רצוף וכו'.

למשיב עבר פלילי בגין הפרת הוראה חוקית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שימוש בכוח למניעת מעצר, הסעת תושב זר, פריצה, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה ועוד.

על כן הנני קובעת כי למשיב התנהגות עבריינית המקימה עילת מעצר. ראה בש"פ 1011/04 ג'באלי נ' מ"י.

חלופת מעצר

על אף שבקשתי כי ב"כ המשיב ימציא מפקחים בדיון הקודם כמו גם היום ברישאת הדיון, לא הומצאו מפקחים להיום ובכלל.

למעלה מן הצורך, יצוין כי בעמ"ת 49153-10-13 פואז נ' מ"י, קבעה כב' השופטת הבכירה בדימוס נגה אהד כי "...נהיגה בפסילה, ללא רישיון נהיגה תקף ... בעל עבר תעבורתי... עצם נהיגתו מהווה סכנה לעצמו ולמשתמשים בדרך, בעצם נהיגתו אומר הוא לבית המשפט כי החלטות בית המשפט ניתנו בעניינו והורו על פסילה בפועל לתקופה כזו או אחרת, לא תעמוד, לא תקיים והוא ימשיך וינהג. כלומר בעצם התנהגותו מוכיח הוא לבית המשפט כי הוא עצמו אינו ראוי לכל אמן שהוא שיתן בו בית המשפט. יותר מכך, נהיגה בפסילה ועליה לכביש, נהיגה מסוכנת זו כמוה כרולטה רוסית העשויה לפגוע במי שמזדמן במקרה לנתיב נסיעתו של נוהג בפסילה, ועשוי זה להיות כל אחד מיחידי הציבור שאיתרע מזלם והיו במקום הלא נכון ברגע הלא נכון.

מעצר בית אף הוא לא נכון לנוהג בפסילה, אך ורק מעצר עד תום ההליכים יש בו לאיין מסוכנות". (ההדגשה שלי - ר.ו.).

סיכום

נוכח עברו התעבורתי המכביד, עברו הפלילי, העובדה כי נהג אף שידע כי הוא פסול לנהיגה כאשר השיג את רישיון הנהיגה בדרך לא דרך, שעה שעונש מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו, הרי שאין בית משפט יכול לתת אמן במשיב כזה.

משכך, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו מאחורי סורג ובריח.

תיק החקירה מוחזר לב"כ המבקשת עו"ד פרץ מימון במעמד זה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום כ"ה כסלו תשע"ח, 13/12/2017 במעמד הנוכחים.

רות וקסמן, שופטת

הוקלד על ידי איריס יזהר